

Prawda o Swietosci

WSTEP

„Tak wiec, jesli ktos jest w Chrystusie, nowym jest stworzeniem; stare przeminelo, oto wszystko stalo sie nowe. A wszystko to jest z Boga...” (II Kor. 5:17,18). Kazdy czlowiek nawraca sie i przychodzi do Chrystusa, nastepuje widoczna i natychmiastowa zmiana w jego zyciu. Nie oznacza to, ze natychmiast staje sie doskonaly, ale odwraca sie od grzesznych uczynków i zaczyna piekne zycie odesparowane ku Bogu.

To zycie odseparowania moze inaczej zostac nazwane zyciem swietym. W Pismie Swietym uzywa sie rowniez zwrotu doskonalosc i uswiecenie mówiac o swietosci.

CHRZESCIAANSKIE POWOLANIE DO SWIETOSCI

Zaprzeczenie, ze Chrzescijanie sa powolani do swietosci jest zaprzeczeniem samego Slowa Bozego. od momentu powolania Abrahama z Ur Chaldejskiego do momentu powolania do domu swojego kosciola Bóg oczekuje od wybranych przez Niego ludzi odseparowania sie od rzeczy tego swiata. Bóg powiedzial to Abrahamowi w ten sposob: „Jam jest Bog Wszech-mogacy, trwaj w spolecznosci ze mna i badz doskonaly!” (I Mojz. 17:1). Pawel mowil o zamierzeniach Jezusa wzgledem swej oblubienicy (kosciola) „Aby sam sobie przysposobic Kosciól pelen chwaly, bez zmay lub skazy lub czegos w tym rodzaju, ale zeby byl swiety i niepokalany”. (Ef. 5:27).

Podazanie za planem zbawienia zawartym w Ewangeli, jakim jest nawrócenie chrzest w imie Jezusa i otrzymanie daru Ducha Swietego wraz z mówieniem jezykami jako dowodem (Dz. 2:38) to jeszcze nie wszystko. Zatrzymanie sie w tym miejscu bez zlozenia swego ciala jako zywej ofiary, swietej i podobajacej sie Bogu byloby zaniedbaniem wypelnienia naszej godziwej sluzby wzgledem Boga (Rzym, 12:1). Napelniony Duchem Swietym czlowiek musi byc odpowiedzialny zarówno w stosunku do Boga jak i do drugiego czlowieka. Pawel czul ta odpowiedzialnosc i w ten sposob mowil do namiestnika Feliksa: „Przy tym sam usilnie staram sie o to, abym wobec Boga i ludzi mial zawsze czyste sumienie” (Dz. 24:16). Pawel napominal Koryntian: „Czy nie wiecie, ze swiatynia Boza jestescie i ze Duch Bozy mieszka w was? Jesli ktos niszczy Swiatynie Boza, tego zniszczy Bóg, albowiem swiatynia Boza jest swieta, a wy nia jestescie” (I Kor. 3:16,17).

Jezus powiedzial swoim uczniom, ze sa swiatloscia swiata, i powinni pozwolic swiecic tej swiatlosci ludziom jako przyklad, aby Pan byl wychwalany (Mt. 5:14-16). Uswiecone zycie Chrzescijanina jest najlepszym dowodem i swiadcstwem dla innych. „Abyscie sie stali nienagannymi i szczerymi dziecmi Bozymi bez skazy posród rodu zlego i przewrotnego, w którym swiecicie jak swiatla na swiecie” (Fil. 2:15).

Wyznanie, ze jest sie Chrzescijaninem prowadzac zycie na sposob swiecki jest zniewaga dla Pana. Ci, którzy tak robia sa hipokrytami i nie sa z Boga. Jezus wiedzial, ze pojawi sie wielu falszywych proroków, ale powiedzial rowniez w jaki sposob ich rozr poznac. „Tak wiec po owocach poznacie ich. Nie kazdy, kto do mnie mówi: Panie, Panie, wejdzie do Królestwa Bozego: lecz tylko ten, kto pelnil wole Ojca mojego, który jest w niebie” (Mt. 7:20, 21). Wola Pana jest aby czlowiek byl swiety, poniewaz Bóg jest swiety, (I P 1:16). Dlatego „Niech odstapi od niesprawiedliwosci kazdy, kto wzywa imienia Panskiego” (II Tym. 2:19).

Bóg podkreslal, jak wazna jest swietosc wsród dzieci Izraela przypominajac im wielokrotnie, „A wy bedziecie mi królestwem kaplanskim i narodem swietym” (II Mojz. 19:6). „Albowiem Ja, Pan, jestem Bogiem waszym! Uswiecajcie sie i badzcie swietymi, bo Ja jestem swiety! (III Mojz. 11:44). „Bedziecie mi wiec swietymi, bo ja jestem swiety, Ja, Pan i oddzielilem was od innych ludów, abyscie byli moimi” (III Mojz. 20:26). To tylko kilka z wielu wersetów Starego Testamentu dotyczacych swietosci. Ale one wskazuja jaki wielki nacisk kladzie Bóg na waznosc prawdy o swietosci.

Nowy Testament takze podkresla znaczenie swietosci przez przytaczanie wielu napomnien Boga. Posuwa sie nawet dalej mówiac otwarcie: „Dazcie do pokoju ze wszystkimi i do uswiecenia, bez którego nikt nie ujrzy Pana” (Hebr. 12:14). Boze zadanie swietosci niesie ze soba powazne reperkusje w razie niebezpieczenstwa: „Dlatego wyjdziecie spsród nich i odlaczcie sie mówi Pan, I nieczystego sie nie dotykajcie; A ja przyjme was” (II Kor. 6:17).

CO TO JEST SWIETOSC?

Skoro Pismo Swiete glosi, ze swietosc jest podstawa

zycia czlowieka wierzacego, nastepnym krokiem jest rozpatrzenie czym jest swietosc. Swietosc jest duchowym atrybutem Boga. Swietosc jest wlasciwoscia albo stanem bycia przeznaczonym do sluzby Bogu. Swietosc w odniesieniu do czlowieka jest oddzieleniem serca, umyslu i duszy od wszystkiego co grzeszne.

Czlowiek przychodzacy do Chrystusa staje sie nowym stworzeniem w Nim i swiadomie próbuje z pomoca Bozego Ducha Swietego prowadzic zycie podobajace sie Bogu. Swietosc nie jest upodabnianiem sie do tego swiata, ale jest przeobrazaniem dzieki odnowieniu umyslu do zycia, które niesie mozliwe do osiagniecia wlasciwosci Boze i Jego Slowa (Rzym. 12:2). Te wlasciwosci manifestowane sa zarówno w cielesci jak i w duchu (I Kor. 7:34). Swietosc jest

oddaniem się w posłuszeństwo Słowu Bożemu.

Prawdziwa świętość odnosi się zarówno do wnętrza jak i zewnątrz człowieka. Oczyszczyć jedno bez drugiego jest niedorzecznością. Tak było w przypadku uczonych w Pismie i Faryzeuszów, o których Jezus powiedział: „Biada wam!, i których nazwał obludnikami. Oskarżył ich o czyszczenie kielicha na zewnątrz, a zostawianie wewnątrz pełnego lupiestwa i pozadliwości (Mat. 23:23-27). Kiedy człowiek walczy o doskonałość w Jezusie Chrystusie musi myśleć o tym co szczerze, sprawiedliwe, o rzeczach czystych, o rzeczach pięknych, o rzeczach godnych pochwały (Fil. 4:8). Misi ubierać się skromnie i przyzwoicie (I Tym. 2:8-10). Musi również starać się, aby jego język nie był nieprzyzwoity, ale poprawny (Efez. 4:29); żeby mówił jedynie prawdę (Obj. 21:8) i żeby jego członki nie były posłuszne pozadliwościom i grzechowi, ale Bogu i sprawiedliwości (Rz. 6:13).

CZY ŚWIĘTOŚĆ MOŻNA OTRZYMAĆ?

Ponieważ świętość jest czasami nazywana doskonałością lub uswieceniem, wielu próbuje udowodnić, że świętość można otrzymać i dlatego nie trzeba o nią walczyć. Bóg nie nakazałby swemu kościołowi czynić rzeczy niemożliwe. Bóg oczekuje świętości od Swego ludu, ponieważ każdy może ją otrzymać z pomocą Ducha Świętego. W rzeczywistości istnieją ludzie zarówno w przeszłości jak i obecnie, których życie jest święte miłe Bogu. „Był mąż w ziemi Uz imieniem Job; a mąż ten był nienaganny i prawy, bogobojny i stroniący od złego” (Job 1:1). Takie było życie człowieka w Starym Testamencie, który nie miał możliwości chrztu Duchem Świętym. Bóg przedstawił go szatanowi jako przykład człowieka doskonałego (Job. 1:8).

W Nowym Testamencie, Korneliusz, który w owym czasie nie znał dobrej nowiny o Jezusie Chrystusie, stanowi przykład dla innych: „Pobożny i bogobojny wraz z całym domem swoim, dający hojne jałmużny ludowi i nieustannie modlący się do Boga” (Dz. 10:2). O ilez bardziej ci, którzy nawrócili się, zostali ochrzczeni w imię Pana Jezusa i napełnieni Jego Świętym Duchem powinni być zdolni do osiągnięcia świętości w oczach Boga. Paweł tego dokonał. Gdy życie Pawła dobiegało końca, napisał do Tymoteusza: „Dobry bój bojowałem, biegu dokonałem, wiare zachowałem; a teraz oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości...” (II Tym 4:7, 8).

To prawda, że świętość człowieka wierzącego nie jest taka sama jak Boga. Świętość Jego jest całkowita, doskonała. Świętość człowieka wierzącego jest względna i powinna stale być doskonała. Doskonałość i świętość człowieka wierzącego jest zależna od jego położenia. Nowo nawrócony nie będzie posiadał świętości w takim samym stopniu jak pastor, który jest zakorzeniony i ugruntowany w Słowie Bożym i ma za sobą lata uswieconego życia. Tak, jak ziarno, nawet jeśli to jest doskonale ziarno, nie posiada takich symych właściwości jak doskonale drzewo. Jednakże nowo nawrócony powinien rozwijać swoją świętość, tak jak ziarno wyrasta na silne drzewo, roślinę lub kwiat.

Wreszcie, po osiągnięciu nieba, człowiek wierzący upewni się co do swojej całkowitej doskonałości. Az do tego momentu jego obowiązkiem jest dążyć do celu! A przez cały ten czas pokusa grzechu będzie istnieć, ale dzięki Duchowi Bożemu wierzący jest w stanie tę pokusę pokonać. Bóg nie pozwoli, aby człowiek był kuszony ponad to, co jest w stanie wytrzymać (I Kor. 10:13).

PODSUMOWANIE

Świętość jest przywilejem dostępnym i wymaganym od nowej istoty w Jezusie Chrystusie. Nie powinno się jej traktować jako przeszkody ku staniu się Chrzescijaninem, ale jako nagrodę za stanie się nim. Być oddzielnym od Boga przez grzeszne życie

jest przekleństwem, ale być rodem wybranym, królewskim duchowienstwem i narodem świętym, ludem nabytym (I P 2:9) przez Boga jest błogosławieństwem upragnionym przez wszystkich.

Przyczyna do bycia narodem świętym jest spowodowana Bożą świętością (I P 1:16) i Bożą Łaską. „Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyscie składali ciała swoje jako ofiary żywa, święta, miła Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza” (Rz. 12:1). Tak długo, jak Chrzescijanin zdaje sobie sprawę, że Święty Bóg przyoblekł się w ciało i zmarł na krzyżu za nasz własny grzech, świętość w Bogu powinna być naturalną konsekwencją i zaszczytem. Jezus poniósł śmierć za człowieka wierzącego; jedyną rozsądną rzeczą jest, aby człowiek wierzący żył życiem świętym dla Jezusa.